Necat ve Cennet Allah’ın fazlı iledir

Sezai Bey: “İnsan ameli ve ibadeti ile mi, yoksa Allah’ın fazlı ile mi Cennete girer? Kastamonu Lâhikası s. 79’da işlenen 1. Dünya savaşında ölenlerden necata nail olacaklar Arasat’ta ebedî mi kalacaklar? Bu soruyu İslâm’sız imanın ve imansız İslâm’ın medar-ı necat olmayacağı hakikati ışığında işleyebilir misiniz? Gayr-i Müslimlerin necatı nasıl anlaşılmalıdır?”

NECAT EHLİ OLMANIN ŞARTLARI

1- İslâmiyet, hakka tarafgirliktir, hakka teslim olmaktır ve hakkın emirlerine boyun eğmektir. İman ise hakkı kabul etmek ve tasdik etmek, yani özünden doğrulamaktır. “Gayr-i Müslim (Müslüman olmayan) mü’min”, Allah’a imanı olduğu halde, Kur’ân’ın emir ve hükümlerine tarafgir olmayan, teslim olmayan, boyun eğmeyen kimselerdir. “Dinsiz Müslüman” ise, Kur’ân’ın emir ve hükümlerine tarafgirlik gösteren, Kur’ân’ı isabetli bulan, Kur’ân hukukunu teknik ve usûl olarak doğrulayan; fakat Allah’a veya Peygambere imanı olmayan kimselerdir.

Bu fikir ve kanaatler necat açısından yeterli değildirler. Çünkü birisinde iman var, fakat Kur’ân’ın hükümlerine teslimiyet yok; diğerinde Kur’ân bilgilerini teknik açıdan doğrulama var, fakat Allah’ın varlığından, birliğinden ve Hz. Muhammed’in (asm) Allah’ın kulu ve elçisi olduğundan şüphe söz konusu.

2- İnsan ameli veya ibadeti ile değil, Allah’ın fazlı ve lütfu ile Cennete girer. Çünkü ne kadar ibadet ve iyi amel sahibi olursa olsun, insanın ibadeti ve ameli, üzerindeki Allah hakkını ödemeye kâfi gelmez. Çünkü neticede insanın ibadet ve iyi amel için kullandığı bütün malzemeler Allah’ın yaratması ve ikramıdır. Günahları da buna ekleyince insanın elinde hiçbir şey kalmaz!

3- a) “İslâm’sız iman ve imansız İslâm medar-ı necat değildir”1 hükmü, tebliğ almış olanlar için söz konusudur. Nitekim Bedîüzzaman, Mektûbât’ın diğer bir yerinde, kendisine tebliğ ulaşmayan kimselerin Hz. Peygamber’i (asm) ve dînini “inkârdan” dolayı değil, “câhillikten” dolayı bilmediklerini; böyle kimselerin “lâ ilâhe illallah”

demeleri veya Allah'ı bir bilmeleri kendilerini necât ehli yapabileceğini belirtiyor.2

KURTULUŞ DERECELERİ

b) Şüphesiz Cehennemin, azap şiddeti farklı katmanları vardır. Cehennem içinde Allah'ın merhametiyle ağır azaptan hafif azaba geçiş mümkündür ve bu, ağır azaptan necattır. Hafif azaptan Allah'ın lütfuyla ve affıyla kurtulmak ve nihâyet Cennete intikal etmek bir necattır. Arasat'tan Cennete intikal etmek, bir necattır. Doğrudan Cennete girmek bir necattır.

c) Arasat, Kur'ân'ın "a'râf" adıyla bildirdiği Cennet ile Cehennem ortasında bulunan ve hiç iyiliği bulunmayan, fakat hiç kötülüğü ve küfrü de bulunmayan kimselerin ve ergenlik çağına ulaşmadan ölen kâfir çocuklarının bulunacağı tepeciklerdir. Hiç kimse burada ebedî kalmayacaktır. Buradakilerin Cenneti arzu ettiklerini Kur'ân bildiriyor.3 Bu arzu ve iştiyak neticesinde, Cenâb-ı Hakkın bunları Cennetine alacağı umulur.

d) Bahsettiğiniz yerde söz konusu edilen kimseler, Arasat'ta kalacak kimseler değildir. Burada söz konusu edilenler, Arasat'tan daha yüksek bir makam elde edeceği umulan kimselerdir. Yani ehl-i necat olarak azaptan kurtulup Cennete alınması kuvvetle umulan kimselerdir. Bu kimseleri, bahiste geçen şekliyle sınıflandıracak olursak:

I- Kâfirlerin zulme uğrayan ve musîbete düşen on beş yaşından küçük çocukları ne dinde olursa olsun, şehit hükmündedir, yani ehl-i necattır. Burada iman ve İslâmiyet söz konusu edilmiyor. Çünkü buradaki çocuklar teklif çağına ulaşmamışlardır ve sorumluluk taşımıyorlar. Bununla beraber zulme uğramışlardır, felâket ve musîbet neticesi vefat etmişlerdir ve perişan olmuşlardır. Böyle çocuklar, küçük yaşlarına nispetle düştükleri büyük musîbetten dolayı Allah'ın şefkatini ve merhametini celb ediyorlar ve Cennete gidiyorlar.

MAZLÛMLARIN MÜKÂFATLARI

II- On beş yaşından yukarıda bulunan masum ve mazlûm kimselerin veya mazlûmların imdadına koşanların da mükâfatları büyüktür. En azından uğradıkları musîbetler, zulümler ve çektikleri çileler neticesinde Allah'ın merhametiyle Cehennemden kurtuluyorlar.4 Arasat'ta kalmıyorlar, Allah'ın merhametiyle Cennete giriyorlar. Şüphesiz böyle kişilerin,—teklif yaşında olduklarından—inkârcı olmamaları şarttır.

4- Tebliğden kastımız, iman esaslarını insan veya insan kaynaklı herhangi bir iletişim

aracıyla işitmekten ibarettir. Tebliğin oluşması için bu yeterlidir. Çünkü zaten tebliğ sadece duyurmaktır, sadece bildirmektir; tebliğde iradeye müdahale söz konusu değildir.

Eğer bir yerde inkâr varsa, bu, tebliğin burada herhangi bir şekilde yapılmış olduğunun belirtisidir. Çünkü tebliğ yapılmamış olsa idi, inkâr da olmayacaktı.

O halde inkârın hiçbir masum gerekçesi yoktur. Ama inkâr içinde olmayanların belirli ölçülerde Allah'ın merhameti ile müjdeleneceklerini söylemek, Allah'ın merhametine zıt değildir.

Dipnotlar:
1- Mektûbât, s. 38.
2- Mektûbât, s. 322.
3- A'râf Sûresi: 46.
4- Kastamonu Lâhikası, s. 79.